

Arrest

nr. 225 550 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 28 november 2018, als begeleide minderjarige, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 december 2018 werd verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal gehoord.

Ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming worden de volgende documenten neergelegd: verzoeksters originele geboorteakte en die van haar zus Ert.(...), op 4 juli 2017 in Kosovo afgegeven, een foto van verzoekster en haar zus samen met hun grootmoeder tijdens haar bezoek in België, een kopie van het visum van verzoeksters grootmoeder om aan te tonen dat ze naar de Schengenzone mocht reizen, een artikel d.d. 17 juni 2017 over een ongeluk in Ferizaj waarbij enkele van verzoeksters familieleden betrokken waren en een kopie van een conversatie op Facebook waarin familieleden van verzoekster opluchtend reageren dat iedereen ongedeerd is, een brief (en enveloppe) van verzoeksters grootmoeder (langs moederskant) aan verzoeksters moeder gericht, waarin zij probeert verzoeksters moeder te overtuigen om verzoekster en haar zus naar Kosovo terug te sturen, een verklaring van K.V., een Belgische vrijwilligster, over de situatie en problemen van verzoekster en haar familieleden, met een kopie van haar identiteitskaart.

2.1. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt "Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt."

2.2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, merkt de commissaris-generaal op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die haar moeder reeds aanhaalde in haar verzoek om internationale bescherming van 29 augustus 2017, waarvoor de beslissing reeds definitief is. De commissaris-generaal wijst er in dit verband op dat verzoekster, net als haar moeder, problemen met en een vrees voor de familie van haar vader inroept.

Aldus blijkt, zo luidt de bestreden beslissing, dat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen. Volledigheidshalve wordt er in de beslissing nog aan toegevoegd dat uit niets blijkt dat de conclusie gedaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder inzake de beschikbare beschermingsmogelijkheden te Kosovo niet langer geldig is. Wat betreft het verweer van verzoeksters advocaat dat haar moeder, als alleenstaande, moeilijk een advocaat kan nemen, dat zelfs indien haar moeder en haar dochters een vonnis in hun voordeel beslecht krijgen, de schoonfamilie zich hier mogelijks niet naar zal schikken of dat de politie het niet kan laten uitvoeren, dat verzoekster en haar zus verborgen zouden worden of dat zij van hun moeder zouden vervreemden indien verzoekster en haar zus alsnog bij hun schoonfamilie terecht komen, merkt de commissaris-generaal op dat al deze replieken louter hypothetisch zijn en geenszins gesteund worden door concrete objectieve elementen.

De neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekster ontkent, noch betwist dat haar verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming van 29 augustus 2017, minstens werpt ze geen ander licht op deze vaststelling.

Immers, verzoekster gaat in haar verzoekschrift opnieuw en uitgebreid in op de problematiek die eerder door haar moeder in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming werd ingeroepen, met name de problemen met en vrees voor de familie langs vaderszijde, die verzoekster en haar zus van haar moeder willen afnemen en die, zo wordt in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming opgeworpen, ook de familie van verzoeksters moeder onder druk zou zetten en bedreigen om zo verzoekster en haar zusje op te eisen en aan hun moeder te ontnemen. Zo leest men in die zin o.a. in het verzoekschrift: "De paternale familie is evenwel druk beginnen uitoefenen op de maternale familie in Kosovo, teneinde verzoekster en haar zus terug bij hen te krijgen" (verzoekschrift, p. 2).

Ook de thans bij het verzoekschrift neergelegde documenten kaderen, net als de eerder bijgebrachte brief van verzoeksters grootmoeder langs moederszijde en het schrijven van vrijwilligster K.V., waarvan verzoekster thans opnieuw een kopie bijbrengt, binnen diezelfde problematiek. Zo licht verzoekster in het verzoekschrift met betrekking tot die stukken toe dat "Nadien heeft de moeder van verzoekster nog een aantal sms'en met een filmpje ontvangen van haar zus uit Kosovo. Hierin wordt de moeder van verzoekster opnieuw onder druk gezet om haar kinderen naar de paternale familie in Kosovo te brengen, teneinde te vermijden dat er doden zouden vallen". Ze merkt o.a. nog op dat "Hieruit blijkt opnieuw hoe de maternele familie zwaar wordt geïntimideerd en onder druk wordt gezet door de paternale familie. Dit alles met als enige doel om te verkrijgen dat verzoekster en haar zus opnieuw aan de paternale familie worden overgeleverd en dit conform de traditie" (verzoekschrift, p. 3 en 7).

De problemen bestaan er dus in dat de familie langs vaderszijde (sinds het overlijden van verzoeksters vader in 2017) op bedreigende wijze eist dat verzoekster en haar jongere zusje naar hen worden gebracht en definitief aan hen worden overgeleverd, waardoor ze zo aan hun moeder zouden worden onttrokken, problemen die eerder al door verzoeksters moeder werden aangebracht in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming, die op grond van het in artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde vermoeden eveneens werd ingediend namens verzoekster en haar zusje.

De Raad wijst erop en benadrukt dat het Commissariaat-generaal in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder op 20 oktober 2017 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag nam, waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij met betrekking tot de problemen met haar schoonfamilie, in het bijzonder haar schoonbroers, en met de belagers van haar overleden man, geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Tevens werd geoordeeld dat uit niets blijkt dat zij niet zelfstandig zou kunnen wonen in Kosovo. Het beroep dat verzoeksters moeder tegen die beslissing indiende, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 1 maart 2018.

In zoverre thans in het verzoekschrift wordt verwezen naar en kritiek wordt geuit op hetgeen in het kader van het volgend verzoek van verzoeksters moeder werd beslist –o.a. waar verklaringen van verzoeksters moeder worden geciteerd die zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal aflegde-, dient erop gewezen dat verzoeksters moeder het verzoek om internationale bescherming dat door haar dochter(s) zelf in eigen naam werd ingediend niet kan aanwenden als (vorm van) beroep tegen een weigeringsbeslissing die eerder in haar hoofd werd genomen en die, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, definitief is, gelet op voormeld arrest van de Raad.

De loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent o.a. huiselijk geweld, corruptie, de sterk islamitische cultuur en patriarchale opvattingen en tradities in Kosovo, wijzigt niets aan het voorgaande. Het werpt geen ander licht op en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die haar moeder eerder aanhaalde in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 mei 2019, voert verzoekende partij aan dat de asielaanvraag van haar moeder zeer lang geleden is en zij zich toen steunde op problemen die zij kende met haar schoonfamilie. Thans zijn er volgens verzoekende partij bijkomende problemen, met name met de familie van haar moeder die eist dat zij en haar zus aan de zorg worden toevertrouwd van de schoonfamilie. Met andere woorden kunnen verzoekende partij en haar zus en hun moeder niet meer steunen op de familie van de moeder. Verzoekende partij vervolgt dat haar grootmoeder zelfs naar België is gekomen om haar moeder te overtuigen dat zij de kinderen moet afgeven. Verzoekende partij wijst erop dat zij enkel haar moeder heeft en stelt zich de vraag hoe het dan verder moet indien zij zouden moeten terugkeren naar Kosovo. Zij wijst er tenslotte op dat haar vader reeds overleden is en dat zij dus wel eigen en nieuwe elementen heeft ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

Zo wijst verzoekende partij opnieuw op de eis en de druk van de schoonfamilie van haar moeder om haar en haar zus aan hen over te leveren, waarbij ook de familie van haar moeder onder druk zou worden gezet, waarop ook zij thans zouden eisen dat verzoekende partij en haar zus aan de

schoonfamilie worden overgeleverd. Verzoekende partij haar verklaringen hieromtrent werpen echter geen ander licht op en doen geen afbreuk aan de vaststelling dat deze problematiek met betrekking tot de schoonfamilie die verzoekende partij en haar zus op bedreigende en drukkende wijze eist opeist, reeds eerder door haar moeder werd aangehaald in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

In de beschikking van 27 mei 2019 werd dienaangaande eerder opgemerkt en verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt -door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen- op generlei wijze de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld:

“Verzoekster ontkent, noch betwist dat haar verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming van 29 augustus 2017, minstens werpt ze geen ander licht op deze vaststelling.

Immers, verzoekster gaat in haar verzoekschrift opnieuw en uitgebreid in op de problematiek die eerder door haar moeder in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming werd ingeroepen, met name de problemen met en vrees voor de familie langs vaderszijde, die verzoekster en haar zus van haar moeder willen afnemen en die, zo wordt in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming opgeworpen, ook de familie van verzoeksters moeder onder druk zou zetten en bedreigen om zo verzoekster en haar zusje op te eisen en aan hun moeder te ontnemen. Zo leest men in die zin o.a. in het verzoekschrift: “De paternale familie is evenwel druk beginnen uitoefenen op de maternale familie in Kosovo, teneinde verzoekster en haar zus terug bij hen te krijgen” (verzoekschrift, p. 2).

Ook de thans bij het verzoekschrift neergelegde documenten kaderen, net als de eerder bijgebrachte brief van verzoeksters grootmoeder langs moederszijde en het schrijven van vrijwilligster K.V., waarvan verzoekster thans opnieuw een kopie bijbrengt, binnen diezelfde problematiek. Zo licht verzoekster in het verzoekschrift met betrekking tot die stukken toe dat “Nadien heeft de moeder van verzoekster nog een aantal sms'en met een filmpje ontvangen van haar zus uit Kosovo. Hierin wordt de moeder van verzoekster opnieuw onder druk gezet om haar kinderen naar de paternale familie in Kosovo te brengen, teneinde te vermijden dat er doden zouden vallen”. Ze merkt o.a. nog op dat “Hieruit blijkt opnieuw hoe de maternele familie zwaar wordt geïntimideerd en onder druk wordt gezet door de paternale familie. Dit alles met als enige doel om te verkrijgen dat verzoekster en haar zus opnieuw aan de paternale familie worden overgeleverd en dit conform de traditie” (verzoekschrift, p. 3 en 7).

De problemen bestaan er dus in dat de familie langs vaderszijde (sinds het overlijden van verzoeksters vader in 2017) op bedreigende wijze eist dat verzoekster en haar jongere zusje naar hen worden gebracht en definitief aan hen worden overgeleverd, waardoor ze zo aan hun moeder zouden worden onttrokken, problemen die eerder al door verzoeksters moeder werden aangebracht in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming, die op grond van het in artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde vermoeden eveneens werd ingediend namens verzoekster en haar zusje.

De Raad wijst erop en benadrukt dat het Commissariaat-generaal in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder op 20 oktober 2017 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag nam, waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij met betrekking tot de problemen met haar schoonfamilie, in het bijzonder haar schoonbroers, en met de belagers van haar overleden man, geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Tevens werd geoordeeld dat uit niets blijkt dat zij niet zelfstandig zou kunnen wonen in Kosovo. Het beroep dat verzoeksters moeder tegen die beslissing indiende, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 200 580 van 1 maart 2018.”

De problemen met de schoonfamilie werden aldus eerder al door de moeder van verzoekende partij in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming ingeroepen, dat op grond van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet eveneens namens verzoekende partij en haar zus E.F., de haar vergezellende minderjarige dochters, werd ingediend.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij berust derhalve, zo blijkt ook ter terechtzitting opnieuw en verzoekende partij slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen, op

dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming van 29 augustus 2017. De Raad herhaalt dat in het kader hiervan het Commissariaat-generaal op 20 oktober 2017 een beslissing nam houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, waarbij werd vastgesteld dat de moeder van verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij met betrekking tot de problemen met haar schoonfamilie en met de belagers van haar overleden man geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en waarbij tevens werd geoordeeld dat uit niets blijkt dat zij niet zelfstandig zou kunnen wonen in Kosovo, gelet op o.a. haar verklaringen dat zij eerder een eigen zaak had in Kosovo en dat zij er bovendien de steun genoot van o.a. een tante en haar echtgenoot en van haar buurvrouw. Het beroep dat tegen die beslissing werd ingediend, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 1 maart 2018. Onderhavige procedure in het kader van verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming kan, zoals eerder in de beschikking van 27 mei 2019 werd opgemerkt, niet worden aangewend als (nieuw) beroep tegen die beoordeling van de commissaris-generaal in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar moeder.

Verzoekende partij herhaalt voorts dat haar vader overleden is en ze beperkt zich voor het overige tot enkele algemene opmerkingen, zoals het feit dat zij enkel haar moeder heeft waarbij ze afvraagt hoe het dan verder moet indien zij terug zouden moeten keren naar Kosovo, zonder voor het overige concreet in te gaan op en daadwerkelijk valabele en pertinente argumenten met betrekking tot de in de beschikking van 27 mei 2019 opgenomen grond te formuleren.

Waar verzoekende partij nog stelt dat haar grootmoeder (aan moederskant) zelfs naar België is gekomen om haar moeder te overtuigen dat zij de kinderen moet afgeven aan de schoonfamilie en dit een nieuw element is, is de Raad van oordeel dat dit feit geenszins aantoonde dat verzoekende partij haar moeder geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten en uit niets blijkt dat zij niet zelfstandig zou kunnen wonen in Kosovo.

De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS